

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8557/2025
16.07.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Бошко Жилић, адвокат из ..., против тужене ВВ из ..., чији је пуномоћник Милан Мишић, адвокат из ... и туженог ГГ из ..., чији је пуномоћник Алекса Бањац, адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији туженог ГГ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 599/24 од 03.12.2024. године, у седници одржаној 16.07.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог ГГ изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 599/24 од 03.12.2024. године у делу који се односи на тог туженог.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П2 1369/2022 од 08.07.2024. године, ставом првим изреке, одређене су мере заштите од насиља у породици против тужене ВВ, и то исељење из куће у ... ул. ..., забране приближавања тужиоцима на удаљености мањој од 200м, забране приступа у простор око места становања тужилаца на удаљености мањој од 200м, забране сваке комуникације и сваког дрског, безобзирног или злонамерног понашања којим се угрожава душевно здравље или телесни интегритет тужилаца АА и ББ. Ставом другим изреке, одређене су мере заштите од насиља у породици против туженог ГГ из ..., па му се забрањује да се приближава тужиоцима АА и ББ на удаљености мањој од 200м, забрањује приступ у просторе око места становања тужилаца на удаљености мањој од 200м, забрањује свака комуникација и свако даље дрско, безобзирно и злонамерно понашање којим се угрожава душевно здравље или телесни интегритет тужилаца АА и ББ. Ставом трећим изреке, одређено је да ће наведене мере заштите од насиља у породици трајати годину дана рачунајући од дана доношења пресуде са могућношћу продужења све док не престану разлози због којих су одређене, а ставом четвртим да жалба не задржава извршење пресуде о одређивању мера заштите од насиља у породици. Ставом петим изреке, одбијен је предлог тужилаца за доношење решења о привременој мери. Ставом шестим изреке, обавезани су тужена ВВ и тужени ГГ да тужиоцима нанкаде трошкове

поступка у укупном износу од 202.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 599/24 од 03.12.2024. године је наведена првостепена пресуда укинута у делу мере наложеног иселења тужене ВВ и одлуке о трошковима поступка, а потврђена је у преосталом делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени ГГ је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду према члану 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 10/2023) у вези члана 202. Породичног закона („Службени гласник Републике Србије“ број 18/2005 ... 6/2015) и нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, а ни битна повреда због које се ревизија може изјавити применом члана 407. став 1. тачке 2, 3. и 5. ЗПП. Другостепени суд је прихватио чињенично стање утврђено првостепеном пресудом, оценио битне жалбене наводе и навео разлоге које је узео у обзир по службеној дужности, те поступио у складу са одредбама члана 394. тачка 4. и члана 396. став 1. ЗПП. Оспоравање утврђеног чињеничног стања у ревизијском поступку није дозвољено. Одредбом члана 407. став 2. ЗПП изричито је прописано да ревизија не може да се изјави због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, осим у случају из члана 403. став 1. овог закона, који није примењен код доношења другостепене пресуде.

Према чињеницама утврђеним у спроведеном поступку, тужила ВВ и њен унук иза умрлог сина, овде тужилац ББ, живе на истој адреси у ..., на којој живи и тужена ВВ, ћерка тужиле, а тужени ГГ, син тужене ВВ, живи на другој адреси у ... Тужени је незапослен, без средстава за издржавање, склон коцкању. Трошкове његовог живота и дугова углавном је сносила тужила, али је и поред тога тужени скоро свакодневно долазио испред куће у којој живе тужиоци, викао би испред куће тражећи новац од тужиле, гађао кућу јајима, писао графите, учестало тужилу називао телефоном, псовао, вређао и узнемиравао претњама да ће спалити кућу, срушити споменик на гробу њеног супруга и сина, да ће јој убити унука (тужиоца ББ), псовао јој мрвог сина (оца тужиоца ББ). Исту псовку изговорио је и тужиоцу уз претњу физичким обрачуном позивајући да изађе испред куће, због чега је тужилац позвао полицију. Поводом догађаја са претњама упућеним тужили на дан 31.10.2021. године, тужени је због извршеног кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ осуђен на затворску казну пресудом Основног суда у Новом Саду К 176/2023 од 21.06.2023. године. Ранија осуђиваност туженог за исто кривично дело цењена је као отежавајућа околност. Према прибављеном мишљењу органа старатељства субјективни осећај угрожености код тужилаца је изражен, а у околностима наглашеног хроничитета испољавања насиља са тенденцијом усложњавања постоји висок ризик од понављања насиља у породици, због чега је оцењено да су предложене мере заштите од насиља у породици сврсисходне.

На основу утврђеног чињеничног стања, пресудама нижестепених судова у складу са прихваћеним мишљењем органа старатељства, против туженог су одређене одговарајуће мере заштите од насиља у породици, забране приближавања тужиоцима и забране приступа у простор око места становања тужилаца на удаљености мањој од 200м и забране даљег узнемиравања тужилаца, применом члана 198. став 2. тачке 3, 4. и 5. Породичног закона, у одговарајућем трајању. У виду се имало да је тужени испољио понашање и према једном и према другом тужиоцу са карактеристикама насиља у породици у смислу члана 197. став 1. Породичног закона. Оцена је дата о разлозима због којих се тужилац ББ сматра чланом породице са правом на заштиту од насиља у породици по одредби члана 197. став 3. тачка 2. Породичног закона.

По оцени Врховног суда, ревизија туженог није основана у оспоравању правилности и законитости побијане пресуде.

Неосновани су наводи ревидента да из исказа тужиоца не произлази да је тужени у односу на њега испољио понашање које се може окарактерисати као акт насиља у породици и оспоравање оцене да је тужилац секундарна жртва насиља вршеног према тужили.

Тужилац, који дом има на истој адреси као и тужила, понашањем туженог који испред куће виче, псује, прети, исписује графите на кући и гађа је јајима, таквим понашањем туженог је и сам угрожен у спокојству у сопственом дому. Тужилац је и посредна жртва насиља у породици због поступака туженог према баби са којом је тужилац близак, док утврђено о поступцима туженог према тужиоцу лично, тужиоца чине непосредном жртвом вербалног и психичког насиља туженог у догађајима које је описао у свом исказу. Описано понашање туженог у дужем временском периоду представља породично насиље према тужиоцима. Атацима на кућу у којој тужиоци живе и имају дом, тужени је угрожавао њихов мир и спокојство, претњама, застрашивањем и вређањем угрожавао безбедност и психички интегритет тужилаца, вређао осећај пијетета према најближим сродницима, те вршио психичко насиље. Жртва психичког насиља поред бабе, на коју је тужени атаковао захтевима да му даје новац, вређањем, претњама и изазивањем страха и стављањем у изглед зла за њу лично и за њој блиско лице, жртва насиља је и тужилац, као лице које је тужени угрожавао у спокојству, не само на посредан већ и на непосредан начин.

Код изнетог стања ствари, наводи ревизије туженог су неодрживи, као и разлози оспоравања правилности примене материјалног права.

О основаности тужбеног захтева тужилаца према туженом одлучено је у потпуности правилном применом материјалног права. Кривична осуда туженог за кривично дело учињено на штету тужиле као оштећене са својством жртве породичног насиља, не лишава тужиоце права на судску заштиту коју оправдано захтевају одређивањем мера породично-правне заштите у судском парничном поступку, чија је сврха у томе да се њиховом применом спречи поновно извршење насиља у породици и обезбеди нужна заштита физичког и психичког интегритета, здравља и личне безбедности чланова породице изложених насиљу, као и отклоне околности које погодују и подстичу понављање насиља, односно извршење других видова насиља.

Одлука о тужбеном захтеву је донета правилном применом материјалног права за који су дати довољни и јасни разлози, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Поновљени жалбени наводи који су били предмет оцене другостепеног суда, за које је тај суд дао јасне и правилне разлоге које ревизијски суд прихвата, није потребно посебно образлагати јер се тиме не би постигло ново тумачење права нити допринело ујединаченом тумачењу права (члан 414. став 2. ЗПП).

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић